

Spøg, et andet er Alvor, men det samme ærede Medlem ønskede at se overbeviste og overbevisningsstro Regeringstilhængere herinde. Det forekommer mig, at denne Udtalelse er lige lovlig langt ude.

Endelig vil jeg gerne gøre nogle almindelige Bemærkninger vedrørende dette Finanslovsforslag. Finansministeren pegede jo med nogen Selvfølelse paa, at vi har naaet Balance, og jeg tror, at den højtærede Finansminister med Rette kunde tale med en lille Smule Selvfølelse angaaende denne Sag. Det er flere Aar siden, vi har haft et Finanslovsforslag, som har haft Balance mellem Indtægt og Udgift, og det skyldes ikke mindst hans energiske Arbejde i de to sidste Samlinger, at dette Maal er naaet, saa jeg kan godt forstaa, at det har været ham noget af en Glæde at kunne forelægge dette Finanslovsforslag, som vi her har for os, og han betonedede jo ogsaa, at han mente, at de nuværende Indtægter vilde kunne holde for en længere Aarrække til de normale og til de normalt stigende Udgifter. Ja, det vil jeg ogsaa haabe, skønt det er sikkert, at et opmærksomt Øje vil finde, at der er mange Sugepumper sat ind paa vor Finanshovedkasse. Det er Sugepumper, som virker solidt uden Læk og Lyde, og deres Virksomhed er jeg bange for vil holde mere end Trit med den normale Indtægtsstigning, som er en Følge af Befolkningsstivæksten og af de vekslende økonomiske Tider, der kan komme over vort Land. Naa, jeg agter ikke at agere Sortseer, det ligger mig egentlig fjernt, og jeg vil haabe, det skal vise sig, at det danske Næringsliv trods de Fejl, der er begaaet, og trods de Byrder, der er lagt paa det, ligger saa sundt, at det vil kunne bære den øgede Rentebyrde, der ikke blot er givet det danske Næringsliv herinde fra Statens Side, men ogsaa fra mangfoldige Kommuner Side og vel ogsaa fra privat Side ikke mindst i disse Aar, da Jordan — som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa — bliver overkapitaliseret, og den voksende Værdi diskonteres paa Forhaand. Jeg tror alligevel, at jeg, saa vidt som jeg har Forstand paa de Dele, tør sige, at mangfoldige af de Kapitaler, hvis Rentebyrde nu trykker paa vort Samfund, baade statligt og kommunalt og i de private Næringsbrug, er anbragt saadan, at de selv frembringer deres Renteværdi og noget til, omend jeg ingenlunde er blind for, at ogsaa betydelige Dele af disse Kapitaler er brugt til saadanne Ting, som man nærmest maa

kalde Behageligheder og Bekvemmeligheder, og som altsaa kan være til Gavn i hygiejnisk og anden Henseende, men som i Virkeligheden ikke frembringer den Rente, som nu kræves hos vort arbejdende Samfund. Det anser jeg for sikkert, og jeg er tilbøjelig til at mene, at vi havde været bedre tjent med et lidt langsommere Tempo i vor økonomiske Udvikling end den, vi har været inde paa.

At jeg har nogen Ret i det, viser Nationalbankens Aarsberetning, som allerede blev omtalt i Gaar. Denne Aarsberetnings Indledning fortjener i Virkeligheden, at der bliver gjort opmærksom paa den. Bankregnskaber med de tilsvarende økonomiske Indledninger plejer jo ikke at blive Folkelæsning, men Nationalbankens Direktion har virkelig for en Gangs Skyld her skrevet noget, som det er værd, at vi sætter Fingeren paa og lægger Vægt paa her i Landet og gør, hvad vi kan, for at ogsaa Befolkningen lægger Vægt paa det. Den siger, at uagtet der er indført i det sidste Aar betydelige fremmede Kapitaler baade gennem Statslaan og nu sidst ogsaa — ja, det sidste følger jeg til — ved Hypotekbanklaan, saa har Nationalbanken inddraget betydelige Tilgodehavender hos sine udenlandske Korrespondenter, og den trækker ind paa sit Tilgodehavende hos Afviklingskassen, som har sat mange Millioner fast; og alt dette maner til, at vi skal udnytte vort Lands Næringslivs Erhvervsilder paa den bedst mulige Maade og se efter ikke at anbringe nye Kapitaler, uden at der i alt Fald er nogenlunde rimelig Sikkerhed for, at de frembringer nye Værdier. Vi er dér inde paa den sure Svie, som vi har efter den søde Kløe, og har man taget den sidste, kommer man til at tage den første ogsaa. Nu hørte jeg til min Glæde, at Finansministeren i sin Forelæggelsestale betonedede stærkt, at Staten maatte ikke paa ny komme ud paa Udlandets Laanemarked, og jeg vil ogsaa sige, at Fristelsen dertil er ikke stor. Vi skal altsaa have vore normale Indtægter og vore normale Udgifter til nogenlunde at balancere. Det er jo udmærket for Statens Vedkommende, men den samme Betragtning skulde helst komme til at gælde langt ud over Staten, baade i det kommunale Liv og ogsaa i det private Næringsliv; det er dér, det tiltrænges, for det er jo ude i det private Næringsliv, at baade Kommunerne og Staten har deres Rødder; det er derfra, de skal hente deres Resourcer, og dér er det, det gælder om, at vi faar en sundere